

Efter Ministeriets Tanke skal Bemyndigelsen derfor kun gaa ud paa, at Indfødsret administrativt kan tildeles Personer, der efter den nugældende Praksis vilde kunne nære en sikker Forventning om at opnaa Indfødsret. Man kunde i saa Henseende tænke sig, at et eventuelt Lovforslag burde indeholde Bestemmelse om, at Indfødsret af Ministeriet kun kunde tildeles Personer: 1) der var bosiddende her i Landet, 2) havde haft fast Ophold her i de sidste 15 Aar (Skandinaver dog kun 10 Aar og Personer af dansk Afstamning i endnu kortere Tidsrum), 3) havde ført en ulastelig Vandel, 4) ikke oppebar eller i de sidste 20 Aar havde oppebaaret Hjælp, der efter Lovgivningen medførte Fattighjælps Virkning, samt 5) udtrykkelig anbefalede af vedkommende Kommunalbestyrelse (i København Magistraten). Loven maatte tillige indeholde Bestemmelse om, at udenfor de bestemt fastslaaede Tilfælde vilde Udlændinge kun kunne erhverve Indfødsret ved særlig Lov. Herved vil alle tvivlsomme Tilfælde vedvarende være underkastet Rigsdagens Skøn.

ad 4) Da der efter det under 3) oplyste ikke tilsigtes nogen Ændring i de ved bestaaende Praksis fastsatte Betingelser for at erhverve dansk Indfødsret, vil det ikke kunne antages, at en „generel Bemyndigelse“ vil give Anledning til nogen øget Fremmedindvandring.

Med Hensyn til den under Forhandlingen i Folketinget fremsatte Tanke om en noget hyppigere Fremsettelse af Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse henviser jeg til mine mundtlige Udtalelser i Tinget (Sp. 4218—20), hvorefter denne Udvej for en hurtigere Fremgangsmaade ikke kan anses for heldig.

Ove Rode.

Borberg,
Fm.

Til Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov
om Indfødsrets Meddelelse.
